

DECIDÍREM CAVALCAR LA HISTÒRIA I NO EL CAVALL

És aquest un llibre una mica a la contra. Ja des del primer poema, on es defineix per les coses que odia mentre el text sobreviu al mig dels jocs lingüístics, no només sonors -el significat-, sinó també amb el significat. I és aquest contrapèl i aquest barroquisme joganer que em recorden la reunió del jurat: de bona veritat que mai no havia vist ningú defensar un llibre amb tant d'entusiasme com a Àngels Moreno en aquest cas, especialment per les característiques que acabe d'esmentar suara. D'alguna manera, era un llibre renovador, diferent de tots els altres. Crec que l'autor hauria de muntar una presentació a Girona i convidar Àngels a fer de presentadora.

Un altre dels punts és el de les notes a peu de pàgina: tot el llibre n'és ple –jo mateix en soc un gran entusiasta i he omplert poemaris de notes- que majoritàriament no aprofiten per a anotar, sinó per a alterar el significat o, si voleu, pintar-li capes de significat. Així, en un poemari que va lligat per una certa lògica narrativa, els esdeveniments no se succeeixen, sinó que se superposen.

I és potser aquesta la batalla central del poemari, en el qual hi ha una voluntat didàctica que apareix i desapareix en aquesta guerra dialèctica que manté l'autor amb els versos, aquest voler amagar i contar com a poètica: *Del coneixement màlic, / és a dir, d'aquell extret / -arrencat, dirien alguns- / d'un mos de la poma, / les traces del cuc.*

També l'autor se'ns apareix convençut i incert alhora, també orgullós d'allò aconseguit: *Mans en comptes de mans és la fita de la meua imaginació.*

Com en qualsevol cassette, la cara A s'acaba però, abans d'arribar a la B, ens trobem un entremés on anem des del joc del dir –*la ferida fricatitza*- fins acabar al pròleg abans de reprendre la cara B on avancem com podem entre aquesta *nissaga de vençuts però nissaga*, on l'autor té interès a contar –aquest contar i amagar alhora- la història, la nissaga. És per això que minven les notes i augmenten els versos fins arribar al *bonus track* contradictori també, en aquest final impossible que és *FINAL FELIÇ* i del qual l'última frase és *CIUTAT no mereix un final feliç*.

I sí, puc prometre que no us deixarà indiferents, que és diferent, que aporta una perspectiva més salvatge al joc del dir d'autors com Pere Císcar o Josep Vicent Poquet, amb complexitat, capes, dialèctica. Puc prometre que us enriquirà per això i que no que no és un llibre redó, perquè aquest mai no va ser el temaⁱ

Josep Lluís Roig

ⁱ Sense cap tipus de dubte, una de les reflexions que s'ha de fer en aquest país és que ens calen moltes més línies –polítiques- editorials i no tants premis: perquè de vegades és més fàcil premiar un llibre més redonet però que podria portar per títol *Un altre llibre de poemes*. En canvi, aquest potser no és tan redó però és infinitament més interessant i necessari. I obre el camp –mental- de batalla. Felicitats al guanyador i llarga vida a la poesia que no es rendeix!